

Ernest Benach

"Vam crear més expectatives de les que podíem complir sense ser majoritaris"

Candidat a la presidència d'ERC

Ernest Benach, un dels pesos pesants d'Esquerra Republicana, ha presentat candidatura per aspirar a presidir ERC després del congrés de juny. L'encara president del Parlament vol crear nous camins per al nacionalisme i compta amb el suport de Carod-Rovira.

JORDI MOLINA jmolina@canvi16.info

En les anteriors eleccions generals, la suma dels resultats de partits nacionalistes va ser de 20 diputats, mentre que en els comicis d'enguany se n'han perdut. Què ha passat perquè un sentiment tan estès al territori català no s'hagi plasmat a les urnes?

Si som rigorosos, mai hi ha una única causa, una única resposta que expliqui un resultat electoral. El que és evident és que en conjunt no hem fet prou bé les coses. I en gran part, crec que la imatge d'enfrontament permanent entre els partits catalans, la manca d'unitat en reptes de país, l'excés de tacticisme partidista, la desconfiança que hem generat, han ajudat a reduir les eleccions a una perspectiva en clau espanyola. I en aquest escenari molta gent no ha trobat motius per donar-nos suport.

Vostè ha manifestat en diverses oca-

sions que s'ha de renovar l'independentisme. Com s'aconsegueix que s'entengui com una proposta cívica en què també se sentin còmodes persones novingudes o noves generacions?

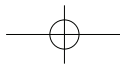
Doncs explicant les coses tal com són. L'independentisme no es pot quedar ancorat en reclamacions sobre la nostra història, ha de deixar

ben clar que assolir un Estat propi és una opció de futur, la millor opció de futur per al país. Es tracta de fer entendre que per avançar socialment, ens cal avançar en la construcció d'estructures d'Estat. La independència és el futur de Catalunya. És el camí que d'un temps ençà ha pres ERC i, tot i que hi trobem moltes resistències, si treballem amb constància la realitat caurà pel seu propi pes. En el món del segle XXI, el centralisme de l'Estat espanyol suposa una erosió constant de la competitivitat econòmica, de l'eficàcia de les administracions i de les condicions socials de Catalunya. El futur dels joves, dels novinguts, de tot Catalunya, passa pel camí de la independència.

El mes de juny celebraran el Congrés d'ERC. Vostè forma part de la candidatura "Unitat i renovació" juntament amb Niubó, i tenen el suport de Josep-Lluís Carod-Rovira. Quines diferències té respecte a la que oferirà Puigcercós, que comp-

IVAN GIMENEZ

tarà amb el suport de Ridao?

Penso que les quatre candidatures compartim objectius i fites, simplement plantejem estratègies diverses per assolir-les i matisos diferents sobre la manera d'organitzar el partit per ser més eficient. En qualsevol cas, defenso que ERC sigui un partit de futur, que s'adapti als nous temps i que creixi obrint-se a nous espais socials. A nivell extern, defenso el diàleg permanent amb la resta de forces, acabar amb l'escenari de baralla partidista. No pot ser que la proposta d'un partit, qualsevol partit, sigui desqualificada abans daturar-se a escoltar-la pel fet de venir d'una força o d'una altra. Un sistema de partits plural exigeix diàleg i acords. A nivell intern, defensem la mateixa unitat. Proposem obrir el partit, créixer, modernitzar-lo, tot trobant l'equilibri entre radicalitat democràtica, eficiència i estabilitat. I donar joc a una generació emergent que és molt potent i que ha d'assumir responsabilitats.

Des d'ERC s'ha dit que l'actuació del partit a la Generalitat ha estat clau per a l'avanç nacional del país. Creu que la lluita nacional a Catalunya abandona el conflicte social i dilueix el debat entre esquerres i dretes?

Crec que els avanços socials i els nacionals van sempre de la mà. Si no es té poder de decisió ni finançament no es poden portar a terme els projectes socials que el país necessita. I a la inversa, sense posar al capdavant els avenços socials, l'avanç nacional perd força, és a dir, es bloqueja a si mateix.

Felip Puig (CiU) ens comentava que un cop ERC hagi superat el debat intern, serà interessant obrir un període de reflexió nacional entre els dos grans partits nacionalistes. És possible un govern entre ERC i CiU?

Evidentment que és possible. En aquesta legislatura vam establir un compromís de Govern i el mantin-

IVAN GIMENEZ

Hem fet possibles importants avanços socials i nacionals, però aconseguir-los demanava, precisament, no fer massa soroll, no treure'n rèdits com a partit

drem fins al final, perquè som un partit seriós. Per la mateixa raó, perquè som seriosos, ara no ens podem estar plantejant aliances futures. Tenim un projecte propi, que és consolidar l'espai de l'esquerra nacional i estem convençuts que creixerà en els propers anys, i que va molt més enllà de si pactem amb els uns o amb els altres. El que cal és construir ponts de diàleg i fugir de l'atac partidista permanent per anar obrint espais de creixement per a Catalunya. I això de cara al futur permet tots els escenaris.

No creu que la gent ha perdut il·lusió en el vostre projecte a causa del desgast del partit per formar part d'un govern que ha rebaixat la vostra missió nacional?

En cap cas ERC ha rebaixat la seva missió nacional. Però sí que hi ha gent que ha perdut il·lusió en el nostre projecte; segurament, perquè vam crear més expectatives de les que podíem complir sense ser encara un partit majoritari. Hem fet possibles importants avanços socials i nacionals, però aconseguir-los demanava, precisament, no fer massa soroll, no treure'n rèdits com a par-

tit, i això ha desgastat la imatge de la nostra "marca". En aquest sentit, el projecte del 2014 ens pot ajudar a recuperar la confiança i la il·lusió i a créixer molt més, ja que ens obliga a treballar sense ambigüitats però alhora eliminarà la temptació de caure en precipitacions. Tenim un horitzó concret que demana molta feina, però també anar pas a pas.

Si Espanya fos un estat federal, sensible amb les diferents personalitats dels pobles que avui l'integren, seria necessari un referèndum com el del 2014? Què n'espera?

Pensar en una Espanya federal, a la vista del que s'ha demostrat en els darrers anys, és pura ciència-ficció. És una concepció de l'Estat que, cal ser-ne conscients, té molta força a Catalunya però cap ni una a la resta de l'Estat. I com a via esgotada, ja que canviar una relació és cosa de dos, la idea del 2014, de fer efectiu el dret a decidir, anirà agafant força. Cal tenir en compte que difícilment un partit catalanista es pot oposar de manera coherent i comprensible al fet que Catalunya voti democràticament el que vol ser. ■

